

Sygn. akt II W 932/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Anna Skibińska

Protokolant: Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu

sprawy **P. N.**

syna: J. i H. zd. Z.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

14 maja 2020 roku około godziny 17:25 w J. na ul. (...) M. prowadząc samochód marki I. o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości 50 km/h i jadąc z prędkością 84 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.,

I. uznaje obwinionego **P. N.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych,

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 932/20

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

14 maja 2020 roku około godziny 17:25 w J. na ul. (...) M. N. prowadząc samochód marki I. o numerze rejestracyjnym (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości 50 km/h i jadąc z prędkością 84 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h.

Dowód: zeznania świadka W. T. – k. 11, nagranie z videorejestratora – k. 7, świadectwo legalizacji – k. 9, dokumentacja fotograficzna – k. 13-15,

P. N. był w przeszłości karany za trzy wykroczenia drogowe, dwa polegające na przekroczeniu prędkości w granicach od 21 do 30 km/h powyżej prędkości dopuszczalnej, trzecie polegające na przekroczeniu prędkości powyżej 50 km/h powyżej prędkości dopuszczalnej.

Dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 17.

A. M. prowadzi działalność gospodarczą. Jest żonaty, posiada na utrzymaniu żonę i córkę.

Dowód: dane o osobie – k. 52.

W toku postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i kwestionował prawidłowość pomiaru.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego Sąd ocenił jako wyraz linii obrony obranej przez obwinionego. Pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadka i nagraniem z videorejestratora.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. T.. Relacja świadka dotyczyła zdarzenia związanego z wykonywaną przez niego pracą zawodową, zdarzenia nierzadkiego w pracy zawodowej funkcjonariusza Policji, a tym samym zdarzenia takiego rodzaju, do którego świadek podchodzi rutynowo, bez większego zaangażowania emocjonalnego, w sposób wolny od ocen i domysłów. Świadka i obwinionego nie łączyła uprzednia znajomość ani konflikt, wobec czego świadek nie miał powodów, by składać zeznania nieprawdziwe, a niekorzystne dla obwinionego. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka.

Zeznania świadka I. B. nie wnoszą do sprawy żadnych istotnych okoliczności.

Treść dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana. Nie budzi wątpliwości prawidłowość użycia videorejestratora.

P. N. jest zdolny do zawinienia. Nie był niepoczytalny, osiągnął odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu.

Sprawstwo obwinionego w zakresie stawianego zarzutu nie budzi wątpliwości. 14 maja 2020 roku około godziny 17:25 w J. na ul. (...) M. N. prowadząc samochód marki I. o numerze rejestracyjnym (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości 50 km/h i jadąc z prędkością 84 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h. Czynem tym wypełnił znamiona opisane w art. 92a k.w. Art. 92a k.w. stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

Art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 33 k w. stanowi, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (§1). Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (§ 2). Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu (§ 3). Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; chuligański charakter wykroczenia; działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy; popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim (§ 4). Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do środków karnych (§ 5).

Dokonując wymiaru kary i środka karnego Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 k.w. Sąd nie dopatrył się żadnej okoliczności łagodzącej. Okoliczność obciążającą stanowiła uprzednia karalność za wykroczenie drogowe, w ocenie Sądu, świadcząca o lekceważeniu przez obwinionego zasad ruchu drogowego. W ocenie Sądu grzywna w wysokości ośmiuset złotych, a więc w kwocie zdecydowanie w dolnej granicy zagrożenia karą grzywny za tego rodzaju wykroczenie będzie kwotą odpowiednią, a jednocześnie wypełni cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, uświadamiając sprawcy nieopłacalność niepoprawnego zachowania, zwłaszcza, że czyny takie należą do powszechnie bezzasadnie lekceważonych. Należy podkreślić, że wysokości kar nakładanych mandatami karnymi przy zastosowaniu tzw. taryfikatora nie mają charakteru wiążącego dla Sądu, podobnie jak nie wiąże Sądu wcześniej wydany wyrok nakazowy, od którego wniesiono sprzeciw. Uprzednio nakładane na ukaranego kary za wykroczenia drogowe polegające na przekroczeniu prędkości nie skłoniły obwinionego do przestrzegania przepisów, dlatego Sąd uznał za zasadne wymierzenie obwinionemu grzywny w orzeczonej wysokości.

Z uwagi na nieustaloną sytuację majątkową Sąd zwolnił obwinionego od kosztów.